

Den Fare er aldeles haandgribelig, og den have vi desværre ikke den ringeste Magt over at kunne modvirke. Det er jo givet, at naar England vil, kan Englands Jordbrugere overordentlig godt smørjøde den engelske Befolkning, hvis de indrette deres Kvægdrift og deres Kvægavl efter de samme Principer, som vi have i Danmark, men det har man ikke havt Die for i den Strid og den Agitation, der har været reist for, som det hedder, at bevare vort Smørs Renomme i England og mulig endog saa opnaa en Prisstigning derovre. Derfor glæder det mig særdeles at høre en Udtalelse i den Retning af den Mand her i Salen, som jeg nærmest betragter som vort Agerbrugs Repræsentant. Den anden Bemærkning fra det ærede Medlem, som jeg gjerne vilde optage, var den, at han sagde, at det var paatrængende nødvendigt at skaffe skærpende Bestemmelser til Stede for at forhindre Andelsmeierierne fra at lave Kunstsmør eller fra at forfalste Smørret. Det er jeg fuldtud enig med det ærede Medlem i, og det var allerede i Hjør ved Begyndelsen af det Udvalgs Arbejder, som da var nedsat, min fulde og faste Anskuelse, at der var nogen Fare for, at vort gode danske Smør skulde miste sit Renomme i Udlandet, og var det nogen Fare, som vi selv kunde betjæmpe, laa den ingeniunde i Kunstsmørfabrikationen, men paa det Punkt, at man kunde berygte Noget, som man hidtil — og jeg ogsaa — har havt en vis Sky for at udtale; men nu er Tanken kommen frem paa Tryk i et af de mest læste og udbredte Vandbrugsblade her i Landet saaledes, at man endog saa har gjort Tilbud herfra til Landmændene om at undervise dem i at benytte Oleomargarinen i Meierierne, saa det nytter ikke at ville skjule det. Paa det Punkt ligger efter mit Skøn Faren. Hvis det bliver almindeligt, at man rundt omkring i Landets Meierier tilhætter Natursmørret et mindre eller større Antal Procent Oleomargarin, ja, da er Faren overhængende, da tror jeg, at ikke alene jeg, men vistnok alle Medlemmer i denne Sal og enhver Mand i Landet ville gaa med til at gjøre store Anstregelser og træffe skarpe Foranstaltninger for at værges os imod den Ulykke, at vort gode danske Smørs Renomme i England skulde gaa tilgrunde. Men jeg tror for godt om vor danske Jordbruger i sin Almindelighed til, at jeg kan tro, at Faren er overhængende; jeg tror ikke, de kunne se saa feil paa deres egne Interesser i strengeste Forstand, at de skulde for en daarlig, øieblikkelig Binding udsætte Landbrugets Fremtid for en saa stor Fare, som det vilde være.

Men jeg indrømmer, at skal man gaa til Noget, der ligner strenge Foranstaltninger i stor Stala, maa man ikke lade det ude af Betragtning, at noget Sligt kan ske, som at et eller andet Meieri kunde finde sin Fordel ved at tilfætte en 15—20 pct. Oleomargarin til Smørret. Det bør ikke lades ude af Betragtning, og det er Grunden til, at jeg ikke skjøner rettere, end at nu ere vi, ved Behandlingen af dette Lovforslag, komne hen i Nærheden af det Standpunkt, hvorfra vi helst burde være gaaede ud, idet jeg ikke kan Andet end fastholde den Anskuelse, som jeg allerede havde i Hjør, at man er begyndt noget bagvendt med denne Sag. Man har begyndt med at ville skrive en Lov om — eller rettere mod — Kunstsmørret, men man burde efter mit Skøn, naar man vil gavne Landbruget — og det vilde vi jo alle — i Stedet for have skrevet en Lov om Foranstaltninger imod Forfalskning af Smør; saa tror jeg, man havde ramt Sømmet paa Hovedet, og derfor er det, at det glæder mig at høre denne Udtalelse fra min ærede Sidemand til Høire, og at ogsaa ærede Medlemmer af Mindretallet i Udvalget have den samme Anskuelse og ere enige i Udvalgets Bestræbelser for at bringe den Fare til at blive mindre, hvilket, som ærede Medlemmer jo have set, har givet sig Udslag i Forslag til 3 nye Paragrafer. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa en Medbegjærelse af disse Forslag, det behøves jo ikke, da vistnok ethvert Medlem har havt tilstrækkelig Interesse for dette Forslag til at have læst Endringsforslagene; men jeg skal tillade mig at sige et Par Ord om en Indvending, der fra anden Side er gjort mod den Udtalelse, den Tante, at det fortrinsvis skulde være Oleomargarin, der bar den Fare i sig med Hensyn til Meierierne, og ikke i ligesaa høi Grad Kunstsmør, medens dog begge Dele selvfølgelig kunne benyttes til Iblanding og dermed følgende Forfalskning af Natursmør. (Bust: Naturligvis!) Det ærede Medlem siger naturligvis, jeg er enig med det ærede Medlem i, at begge Dele kunne bruges, men det ærede Medlem vil vistnok være enig med mig i, at man kun vil bruge den ene Del. Jeg skal dieblikkelig faae det ærede Medlem til at holde med mig. Oleomargarin kan, som det ærede Medlem let vil kunne erkjendige sig om, kjøbes for 40 Ore pr. Pund, medens Kunstsmør, der er af nogenlunde god Kvalitet, hertilands koster noget over 70 Ore, og jeg tror ikke, at det ærede Medlem, der til anser jeg ham for for god en Landmand, vil betale 70 Ore for Noget, som han kan faae for 40 Ore. (Afbrydelse af Bust.) Det